

Van de appel die niet ver van de boom valt

Vader en zoon Wieldraaijer

Evert en Dwerf Schnauzer Vulco van Ahrensfeld. Een zeer vrolijk en vriendelijk hondje, dat stemmingen perfect aanvoelt.

Dat zonen en dochters het beroep of de hobby van hun ouders kiezen, vindt niemand vreemd. Ze zijn er immers mee opgegroeid. Ook kinderen van bekende kynologen treden in de voetsporen van hun ouders. Hoe gaan de oude en jonge generatie met elkaar om? Leren ze van elkaar? Hebben ze dezelfde kijk op honden? Denken ze hetzelfde over veranderingen in de kynologie? **ONZE HOND** zoekt dat uit en geeft antwoord op die vragen...

EEN SOORT BEZETENHEID

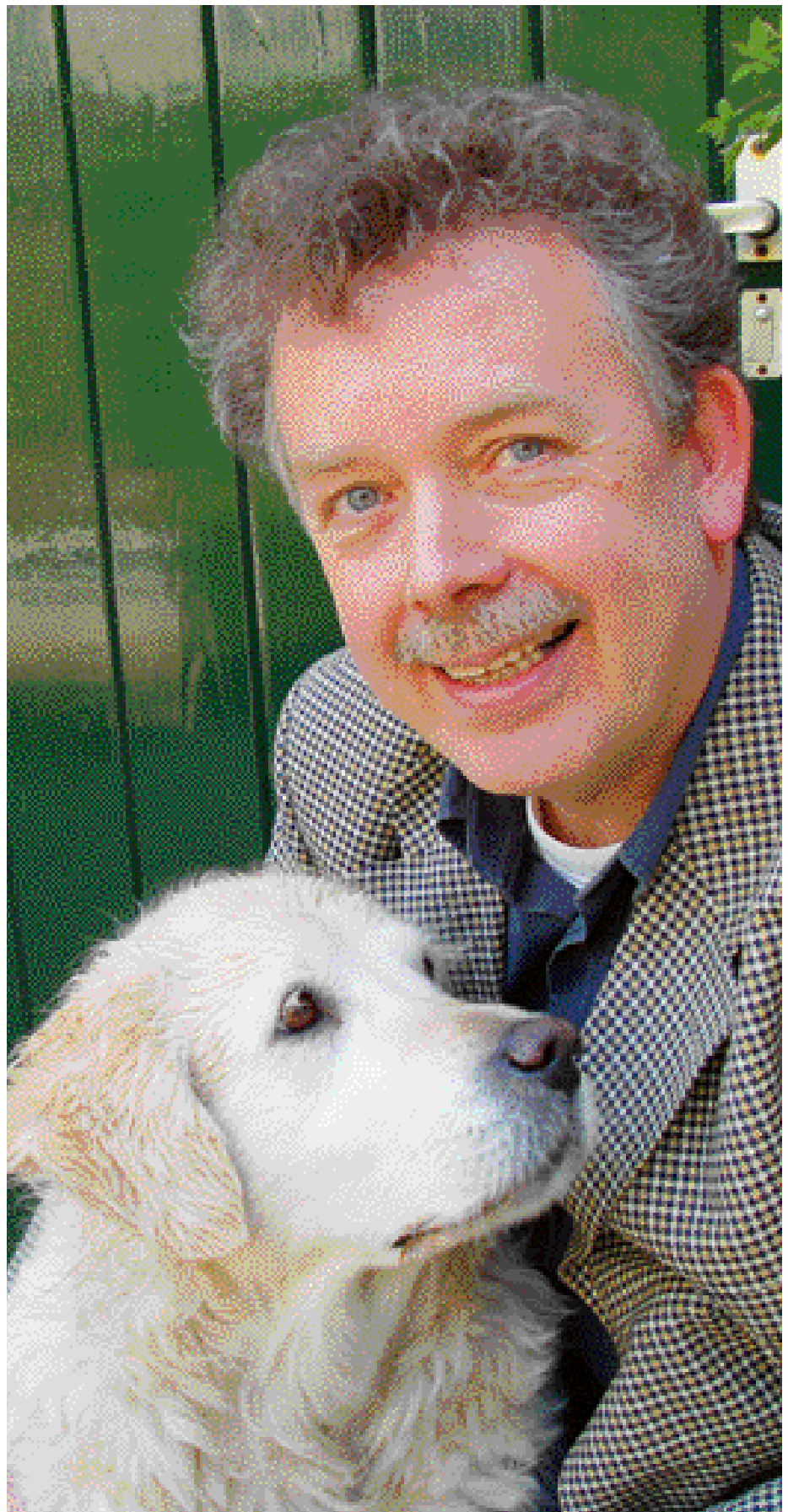
Op de kop af twintig jaar geleden ga ik voor het eerst naar de Hoflaan in Arnhem. Naar de man die op zijn ulo rapport de aantekening 'Moet vaker op school komen' krijgt. Geboren in 1930 in het Drentse Borger, in het gezin van timmerman Wieldraaijer, groeit Evert op in Stadskanaal. Hij werkt met zijn vader in de bouw en wordt daarna bakkersknecht. Na een timmer-

manskus in Arnhem blijft Evert daar 'hangen'. Echtgenote Geesje heeft de ulo gehad en Evert zegt tegen haar: *als jij nou je middenstand gaat halen, haal ik m'n vakdiploma's*. Zo wordt de pragmatisch ingestelde Evert Wieldraaijer zelfstandig ondernemer in de bouw. Na zijn huwelijk komt de eerste rashond, een Boxer. Daarna komen de Dwergschnauzers, waarmee successen op tentoonstellingen worden behaald. Evert houdt van de spanning van het voorbrengen van mooie honden, is zelfs een beetje fanatiek en zegt in 1995: *ik kon moeilijk verliezen*. Na zijn AKK en E&B examens slaagt Evert in 1972 voor zijn eerste rasexamen, natuurlijk de Dwergschnauzer. Daarna volgt een druk bezet kynologisch leven, als keurmeester, examiner en bestuurder. Het keuren van rashonden wordt door Evert *een soort bezetenheid* genoemd en om te keuren reist hij de halve wereld af. Hij blijft daarbij trouw aan zijn uitgangspunt, namelijk dat het type van een rashond voorop moet staan – *een Boxer met een slecht hoofd kan nooit winnen*.

RAP TEMPO

In 2006 interview ik Evert voor de tweede keer met als excuus: *Er zijn mensen in Nederland die zo met de kynologie zijn vergroeid dat het een onlosmakelijk deel van hun leven is. Vaak is het noemen van hun voornaam al genoeg om precies te weten over welke man of vrouw het gaat...*

In dit interview komen vooral de perikelen met betrekking tot de Raad van Beheer ter sprake, in 2002, en Everts visie op het keurmeesterbeleid. Dat gaan we nu dus niet overdoen, omdat er nog voldoende vragen overblijven om aan Evert te stellen. Tussen 2006 en 2015 heeft de

Eimer: 'Momenteel hebben we onze vierde Golden Retriever, want na Pip, Stapper en Sam hebben we nu Murphy.' Dit zijn Eimer en Stapper.

kynologie – voorop gegaan door de Raad van Beheer – grote stappen gemaakt als het gaat om de gezondheid en het welzijn van rashonden. Het fokken van rashonden ligt zwaar onder vuur. Daarna worden de geboden en verboden in rap tempo op de borden van de fokkers en keurmeesters gelegd.

Om weer een goed beeld van Evert te krijgen, bekijk ik het filmpje van de Winner Show 2013 en zie hem als keurmeester van de groep. Hij stapt de ring binnen zoals altijd: kaarsrecht, zijn handen op de naad van de broek, één knoop van het colbert dicht, met

een vastberaden tred en zijn ogen gericht op de honden. De Riesenschnauzers winnen de groep.

Tot zover de introductie van Evert, die ik vanaf 1974 ken. Toen nog ‘mijnheer Wieldraaijer’ voor mij, want als beginnend kynologe is het onvoorstelbaar om keurmeesters van zijn statuut met de voornaam aan te spreken.

JAN BERENS WELLENDREYR

Omdat ik Everts zoon Eimer Wieldraaijer niet persoonlijk ken, eerst maar eens wat aftasten, te beginnen bij een van diens hobby's: historie. In

‘Een duik in Onstwedder Familienamen’ kom ik deze tekst tegen: 1752 – Den 17 maay is van Jan Berens Weellendreyr ontfangen van een zitplaatse in die kerk 7 stuver. Waarschijnlijk hebben wij hier te doen met wat wij zouden noemen een stelmaker. De verwantschap met de nu nog in onze streken in gebruik zijnde familienaam Wieldraaijer ligt voor de hand.

Stelmaker is een oud ambacht; een stelmaker maakt de wagenstellen voor de boeren of de banken in de kerk. Hij is een alleskunner: van een steel voor een houten schop tot een complete wagen. Een ‘weellendreyr’ is

De Golden Retriever spreekt Eimer vooral aan vanwege zijn uiterlijke verschijning, zachte uitdrukking en flegmatieke karakter. Dit zijn Eimer en Sam. (Foto: De Gelderlander).

'Wat ik in mijn vader waardeer, is dat hij zich distantieert van de politieke spelletjes, die ook de hondensport nog wel eens domineren.'

Kerstshow in Wijchen. Links de Best-in-Show keurmeester Ilona Onstenk-Schenk en naast haar groepskeurmeester Evert Wieldraaijer. Daarnaast fokker Casper Knippenborg en bestuursvoorzitter van de Raad van Beheer, Gerard Jipping. (Foto: Kynoweb).

een houtbewerker die wielen maakt. Wagenwielen en houten tonnen worden naar de smid gebracht om er hoepels om te smeden. De naam Wieldraaijer past in de achternamen die zijn afgeleid van beroepen: Timmerman, Olieslager, Kersemaker, Kuiper, enz. en komt vooral voor in de provincies Groningen en Drenthe. Eimer: *Ik lees dit voor het eerst. Ik ben vernoemd naar mijn opa, de vader van Evert. Net als mijn grootvader heet ik voluit Eimer Heiken Wieldraaijer, een bepaald niet alledaagse combinatie van voornamen.*

Die niet alledaagse combinatie is afkomstig van een van Eimer's voorouders: Eimer Heiken Einfeld, die in 1828 in Norden (Duitsland)

wordt geboren. Net als zoveel andere Oost-Friezen, komt deze Eimer Heiken naar Oost-Groningen om daar de kost te verdienen: niet als 'weellendreyer' maar als kuiper.

MORRIS MINI

Over het (kynologische) leven van Evert kan gemakkelijk een editie van Onze Hond worden gevuld, maar over Eimers jonge jaren weet ik niets. Eimer: *Ik ben op 13 januari 1954 in Stadskanaal geboren en heb daar een gelukkige jeugd doorgebracht. Wat ik me herinner zijn lange zomerdagen, voetballen met schoolvrienden in de tuin, lange, strenge winters en schaatsen op de vaart. Als enig kind heb ik me nooit*

alleen gevoeld. Al was het maar omdat we, zo lang ik mij kan herinneren, honden hebben gehad. Allereerst de Boxer Rex. Een schat van een hond, die rond mijn derde in mijn leven kwam. Met Rex op de achterbank gingen we tijdens een vakantie in een Morris Mini naar de Moezel. Het overlijden van Rex kwam vreselijk hard aan. Als kind denk je dat je hond het eeuwige leven heeft. Ik weet nog dat Rex in onze tuin werd begraven door mijn opa van moederszijde. Omdat mijn vader, toen ik op de lagere school zat, in Duitsland in de bouw werkte, brachten mijn moeder Geesje en ik de doordeweekse dagen samen door. Wat me bijstaat, is het samen bramen plukken langs de spoorlijn. Emmers vol! Op zondag gingen mijn vader, mijn oom Willie en ik afwisselend naar een voetbalwedstrijd in Veendam (eerste divisie) en Groningen (eredivisie). Mijn grote idool was de legendarische keeper Tonny van Leeuwen. Daar is mijn fascinatie voor voetballen geboren.

HEK VAN DE DAM

Als Eimer 12 jaar is, verhuist het gezin van Stadskanaal naar Arnhem. Op de vraag aan Eimer wat hij zich herinnert van de hobby van zijn vader in de 'Arnhemse jaren', antwoordt hij: *Mijn vader heeft altijd interesse gehad in de kynologie. Al in Stadskanaal wilde hij met Rex naar een hondententoonstelling, maar omdat de Boxer een teelbal miste, ging dat feest tot zijn teleurstelling niet door.*

Groepskeuring op de Internationale Show in Lissabon, Portugal – de Clube Português de Canicultura.

Eenmaal in Arnhem kwam er een Dwergschnauzer – Seppel – zonder stamboom en al snel nog eentje, Rhea, met een stamboom. Met Rhea ging hij naar een tentoonstelling en toen was het hek van de dam. De rest is geschiedenis, zou je kunnen zeggen. De leukste herinneringen zijn de verhalen en bekertjes waarmee hij thuiskwam. Menig weekend was mijn vader op pad naar een expositie, eerst als exposant, later als keurmeester. Mijn moeder ging in het begin regelmatig mee toen onze honden werden geëxposeerd, later niet zo vaak meer. Dat was met name toen de buitenlandse reizen zich aandienen. Ik heb mijn vader altijd zijn hobby gegund, zoals hij mij de mijne gunde. Ik heb dan ook niet het gevoel iets gemist te hebben. Zelf heb ik niet zoveel met tentoonstellingen. Ik vind de mensen in de ring, bij voorbeeld, niet zelden nog intrigerender dan de honden die ze aan de lijn hebben.

BORSTELIG KOPJE

Eimer en zijn vrouw Emilie hebben een zoon, Thijs, en een dochter, Marleen. Hij bezoekt geen tentoonstellingen, maar ...een leven zonder hond is voor ons ondenkbaar. Toen

Emilie en ik gingen samenwonen, kwam er dan ook al snel een hond in huis, Golden Retriever Pip. Met name Marleen is door dat virus aangestoken. Momenteel hebben we onze vierde Golden Retriever, want na Pip, Stapper en Sam hebben we nu Murphy, een vijfjarige reu afkomstig uit de kennel 'Sequins' van Casper Knippenborg. Met al onze honden die we als pup kregen zijn we wel op puppy- en vervolgcurssussen geweest.

De Golden Retriever spreekt Eimer vooral aan vanwege zijn uiterlijke verschijning, zachte uitdrukking en flegmatieke karakter. Een stille wens is om ooit nog een Border Terrier te nemen vanwege dat vrolijke, borstelige kopje. De Border is een grote hond in kleine gedaante.

Het is in huize Wieldraaijer niet anders dan bij andere kynologen: Op verjaardagspartijtjes wil de discussie zich nog wel eens toespitsen op al te gedetailleerde kynologische kwesties en dan zie je niet-kynologen denken: waar gaat dit over? Wat ik in mijn vader waardeer, is dat hij zich distantieert van de politieke spelletjes, die ook de hondensport nog wel eens domineren.

ENTERTAINMENT

Lezers van Onze Hond kennen Eimer Wieldraaijer ongetwijfeld als auteur van de rubriek 'Onze Hond op bezoek bij', waarin, laten we maar zeggen mensen uit de wereld van het entertainment worden geïnterviewd. Zij hebben een of meer honden en in deze artikelen staat de band die zij met hun hond(en) hebben centraal. Arie Ribbens, Anky van Grunsven, Porgy Franssen, Jacques Herb, Mathilde Santing, Peter Faber, Nelly Frijda en Han Römer zijn zo maar een paar namen die mij te binnen schieten van de zeer vele door Eimer geïnterviewde hondeliefhebbers. En ook van de mensen uit de serie 'Geïnspireerd door honden' die door Eimer en zijn vrouw werden geportretteerd. Eimer: *Met deze serie interviews wil ik laten zien welke belangrijke rol (huis)dieren – en dan natuurlijk met name honden – spelen in het leven van mensen. Ook in dat van de Bekende Nederlander. Het bijzondere van deze serie is dat je de BN'er nu eens niet naar zijn werk vraagt, maar naar datgene wat hem of haar na aan het hart ligt. Daarmee geven ze vaak meer van zichzelf prijs dan ze anders zouden doen en dat maakt deze reeks zo leuk en boeiend. Er zijn er zoveel waaraan ik goede herinneringen bewaar. Als ik een voorbeeld mag noemen: Humberto Tan, wiens hond een jaar later zou worden overreden. Ik schrijf niet alleen de tekst, maar maak ook de foto's. Als je zo iemand dan nog een foto met zijn of haar hond kunt nasturen, is dat fijn. Mij valt op dat menig BN'er geen rashond heeft, maar een zwervertje uit binnen- of buitenland. Wie ik nog graag eens zou willen interviewen? Prinses Beatrix, die net als ik een zwak heeft voor de Border Terrier, maar ja... Mochten er lezers zijn met suggesties voor geschikte kandidaten. Graag!*

Tentoonstelling Eindhoven 2012. Van links naar rechts: Jan Coppens, Hugo Stempher (Raad van Beheer), Nieke Bolle (eigenaar van de BIS), Evert Wieldraaijer, BIS keurmeester – met rode vlinderstrik – en Piet van de Meulengraaf (show comité).

ENGELSE HUMOR

Ik blijk meer raakvlakken met Eimer te hebben dan alleen Onze Hond en historie: boeken en fotografie en ook onze beroepen lopen (liepen) lichtelijk parallel. Eimer: Na mijn studie geschiedenis in Nijmegen, heb ik gewerkt op een uitgeverij van vakbladen. Vervolgens kwam ik bij de KRO terecht als eindredacteur en later adjunct-hoofdredacteur van de omroepbladen Studio en Mikro Gids. Vervolgens heb ik een tijdje gewerkt bij Wegener, de uitgever van regionale kranten (chef sportredactie Arnhemse Courant), waarna ik overstapte naar het toenmalige Nederlands Bibliotheek en Lectuur Centrum (NBLC) om hoofdredacteur te worden van Biblio-

theekblad, het vakblad voor openbare bibliotheken. Mijn interesse voor het bibliotheek- en boekenvak heeft deels te maken met mijn achtergrond als historicus en deels met mijn grote belangstelling voor literatuur. Met name de Nederlandse en Engelse literatuur. Ik ben, bijvoorbeeld, nog een paar jaar lid geweest van The Dickens Fellowship. Charles Dickens is nog altijd een bron van inspiratie. Zoals hij bepaalde figuren neerzet: Wilkins Micawber in David Copperfield of Sam Weller in The Pickwick Papers. Grandioos. En dan die héérlijke Engelse humor.

GERANIUMS

Als Evert en ik elkaar in 1995 ontmoeten, leeft Geesje nog, maar

niet zo heel lang daarna komt hij er alleen voor te staan. Evert: Ze heeft een zeer belangrijk aandeel in mijn kynologisch leven gehad. Zowel wat betreft mijn activiteiten als fokker en als keurmeester. Kort na haar overlijden besepte ik dat ik er voortaan alleen voor stond. Je bent je klankbord kwijt. In 2003 wordt Evert benoemd tot Lid in de Orde van Oranje-Nassau en als ik hem in 2006 interview, is hij voorzitter van de Vereniging van Keurmeesters op Kynologisch Gebied (kortweg VKK) geworden. Tel daarbij op het erevoorzitterschap van de K.C. Arnhem en dan blijkt dat Evert niet iemand is die achter de geraniums is gaan zitten. Dat klopt, zegt hij, zo zit ik zeker niet

Vader en zoon Wieldraaijer hebben veel contact met elkaar. Eimer (links): We praten over van alles en nog wat, kijken samen naar een voetbalwedstrijd op televisie of proberen – met wisselend succes – een lekkende kraan te vervangen. (Foto Hannie Warendorf).

Evert: 'Met andere woorden, ik blijf het keuren leuk vinden.' Keurmeester op de show in Valga, Estland, in 2009.

in elkaar. Als aannemer ben ik bijvoorbeeld ook doorgegaan tot het jaar 2000. Een snelle rekensom leert dat Evert, geboren op 8 november 1930, heeft doorgewerkt tot zijn zeventigste. Het voorzitterschap van de VKK pakt hij voortvarend aan: *Er werd gewerkt op een verouderde manier, die niet meer bij deze tijd past. Dat heb ik meteen aangepakt. Niet in mijn eentje, maar samen met het VKK bestuur, dat mij daarin volledig steunde. We hebben een heel nieuw systeem voor de opleiding van keurmeesters ontwikkeld en ingevoerd. Later is dat systeem door de Fédération Cynologique Internationale (FCI) bijna in zijn geheel overgenomen. Naderhand ben ik daarvoor onderscheiden met de Gouden Draagpenning van de Raad van Beheer. Dat*

is de op één na hoogste onderscheiding in de kynologie.

Nu bezoekt Evert niet alle activiteiten van de VKK meer, maar wel de belangrijkste, zoals de jaarvergaderingen en de keurmeesterdagen.

CULTUUR EN TRADITIE

Eimer is een kind van zijn tijd en is present op internet, Facebook, LinkedIn, Pinterest, Twitter en nog veel meer van deze 'nieuwigheden'. Zijn al die moderne apparaten voor Evert bij te houden? *Ik heb inderdaad een Facebook account. Daar zie ik onder meer wat mijn kleinkinderen zoal uitspoken. Ook heb ik een iPhone, waarop ik berichtjes via Whatsapp stuur en ontvang. Daarnaast grijp ik graag naar de oude vertrouwde*

telefoon. Ik probeer zoveel mogelijk op de hoogte te blijven. Ook via de digitale weg, want dat is wel hét informatiemedium van deze tijd. In Eimers tweets zie ik dat zijn hobby's voetbal, honden, literatuur en Italië zijn. Eimer: *Mijn belangstelling geldt vooral fictie. Een geweldig boek dat ik dit jaar las is, bijvoorbeeld, 'Oorlog en terpentijn' van Stefan Hertmans. En ook mag ik graag reisverslagen lezen.* Eimer vervolgt: *Voetbal is een soort gesublimeerde vorm van het leven zelf. Alles wat in het leven mooi, lelijk, fascinerend, afstotend is, komt in het voetbal in verhevigde mate terug. De sport heeft in toenemende mate een enorme impact op de samenleving. Kijk wat een WK voetbal in ons land teweeg brengt. Ik heb een seizoenkaart van Vitesse en zit om de twee weken op de tribune in het GelreDome. Op vrijwillige basis schrijf ik een column in Zwart op Geel, het supportersblad.* *Een hond verrijkt je leven, houdt je een spiegel voor, maakt dat het thuiskomen altijd leuk is. Naast Engeland is Italië mijn favoriete land. Onze dochter Marleen heeft een aantal jaren in Toscane (de Maremma) gewoond en toen ben ik echt van dat land gaan houden: de vriendelijke mensen, de ongelooflijke hoeveelheid cultuur en traditie, de heerlijke keuken, het adembenemende landschap zoals de Amalfikust en het eiland Sardinië.* De liefde voor sport blijkt ook uit een aantal boekjes dat Eimer heeft gepubliceerd, zoals bij voorbeeld 'De voetbalgoden van Engeland', 'Kans voor open doel' en 'Een goede keeper heeft altijd geluk'. De sport die Eimer zelf beoefent is wandelen: *Als het even kan met mijn hond. Mijn droom is ooit de Via Francigena te lopen. Dit is de oude pelgrimsroute van Canterbury naar Rome.*

'VOOR SCHONE STRATEN'

Evert heeft inmiddels de leeftijd der sterken ruim bereikt. Ik vraag hem of er dingen uit zijn kynologisch verleden zijn waarover hij nu zegt: 'Dat had ik toch anders moeten doen' Evert: *Als je een nieuw systeem ontwikkelt dat wordt uitgevoerd, blijkt in de praktijk dat je bepaalde dingen toch moet aanpassen. Men deed bijvoorbeeld een mondeling keurmeester-examen op twee honden. Dat blijkt niet goed te werken. Toen hebben we dat veranderd, in die zin dat er een schriftelijk verslag bij komt, waaruit moet blijken om welk ras het gaat. Nog steeds worden sommige zaken aangepast en dat is goed ook. Noem het maar voort-schrijdend inzicht.* Op elke kynologische bijeenkomst waarbij Evert binnenkomt wordt hij meestal hartelijk begroet. Hij is nu veelal in gezelschap van zijn partner, Lucie Grob Dethmers. Hoe is het om iemand die niets met kynologie heeft te introduceren in de wereld van de rashond? Evert: *Misschien is het wel goed dat je iemand van buiten de kynologie ontmoet. Die kijkt onbevooroordeeld en houdt je met beide benen op de grond. Als erevoorzitter van de Kynologen Club Arnhem – een oude liefde – probeer ik daar in ieder geval bij te zijn. We doen bijvoorbeeld al veertig jaar de Pinkstershow in de Arnhemse Rijnhal. Nu gaan we voor het eerst, in 2015, een buitenshow verzorgen op Nationaal Sportcentrum Papendal, waar ook NOC*NSF en het trainingscentrum van Vitesse zitten.* *Wij proberen mensen met hun honden bij te brengen dat aanpassing aan de eisen van de moderne tijd geboden is. Bij het uitlaten van je hond spreekt het opruimen van poep vanzelf. Wij zijn voor schone straten.*

IVOREN TOREN

Eimer: *Mijn vader en Onze Hond zorgen in eendrachtige samenwer-*

10 VRAGEN VOOR EVERT

Radio of tv?

Pauw kijk ik altijd en niet te vergeten natuur- en dierenfilms.

Aan welke zaken in de kynologie erger jij je nu het meest?

Soms zijn exposanten te fanatiek en tonen weinig respect. Ook tegenover hun mede-exposanten. Dat stoort mij.

Auto of trein?

Auto. Ik houd van een mooie auto.

Noem eens drie markante kynologen in willekeurige volgorde.

Martin van de Weijer, Joop Krake en Ilona Onstenk-Schenk.

Rasvereniging of kynologenclub?

Maakt me niet uit. De ene keer is die belangrijk, de andere keer de ander.

Rutte of Samsom?

Geen van tweeën. Ik ben niet echt in politiek geïnteresseerd.

Schnauzer of Boxer?

Dwergschnauzer, een onderhand levenslange liefde.

Wat is je mooiste hondenboek?

Hondenrassen, deel 1 en 2, samengesteld door H.A. Graaf van Bylandt.

Voetballen of schaatsen?

Voetballen. Favoriete speler: Johan Crujff.

Welk woord komt het eerste in je op als je denkt aan meer dan veertig jaar kynologie?

Waar blijft de tijd...?

10 VRAGEN VOOR EIMER**Film of tv?**

TV en dan vooral sport (voetbal).

De titel van het laatst gelezen boek?

'Het Hout' van Jeroen Brouwers. Over misbruik in een klooster.

Bejubeld in de Volkskrant en NRC, maar ik vond het licht teleurstellend; het lag er allemaal te dik op.

Bush of Obama?

Obama. Meer humor, meer relativiseringsvermogen. Gevoel voor sociale(re) verhoudingen. Denk aan de ziekenzorg voor elke Amerikaan.

Samsom of Rutte?

Dit kabinet van brokkenpiloten staat terecht steeds lager in opiniepeilingen. Zowel Samsom als Rutte verkwanselt het eigen gedachtegoed.

Favoriete rashond?

Golden Retriever.

Je gaat het liefst met vakantie naar?

Italië.

De laatste film die je hebt gezien?

The Hobbit, deel 3.

Pauw of Witteman?

Pauw. Veel scherpere interviewer en minder (politiek) bevooroordeeld.

Meryl Streep of Clint Eastwood?

Meryl Streep, maar mijn favoriete acteur is Al Pacino.

Welke artikelen in ONZE HOND lees je altijd?

Rasprofielen, columns en de nieuwsrubriek(en).

king dat ik op de hoogte blijf van wat er speelt binnen de kynologie. Wat me verbaast, is dat de aandacht voor de gezondheid van rashonden nu pas de aandacht krijgt die dat onderwerp verdient. En als het aan Eimer zou liggen dan zou ...de aandacht voor de gezondheid van rashonden bij mij absoluut prioriteit krijgen. Ik zou de broedfokkerij harder aanpakken dan nu gebeurt en als Raad van Beheer in de publiciteit sowieso veel meer de trom roeren dan nu het geval is. Daar spreekt natuurlijk de journalist in mij.

In 2013 zijn er twee directeuren bij de Raad van Beheer aangetreden, Rony Doedijns en Ingeborg de Wolf. Zij zijn voortvarend aan de slag gegaan en lanceren het ene na het andere plan. Daarbij doen nieuwe begrippen hun intrede: Verenigingsfokreglement, Honden Welzijn Team, RSI, FairFok, Normenmatrix en nog veel meer. Evert: Ik was eerst ook sceptisch over twee directeuren. Zeg maar: twee kapiteins op een schip... Maar langzamerhand begin ik toch te denken dat het werkt. Vergeet niet dat het nu een moeilijke tijd is met al die reglementen, de sociale druk, de aandacht van de media. Dan is het goed dat er twee directeuren zijn om de complexe materie te tackelen.

De structuur bij de Raad is helderder geworden. In 2006 geeft Evert aan dat de PR bij de Raad moet worden verbeterd. Hoe kijkt hij daar nu tegenaan? Heeft de directie zich voldoende geprofileerd in de afgelopen twee jaar?

Evert: Rony Doedijns ken ik heel goed. Hij is een tijd secretaris van de VKK geweest. Ik heb hem daar leren kennen als iemand op wie je kunt bouwen. Ingeborg de Wolf ken ik niet persoonlijk, maar ik geloof wel dat zij Rony qua werkgebied goed aanvult. De PR van de Raad is in de afgelopen

jaren duidelijk verbeterd. Men treedt meer en helderder naar buiten. Bovendien staat de huidige Raad middenin de kynologie. Daarmee is de tijd van de ivoeren toren voorbij. Evert is keurmeester voor de rasgroepen 1 en 2, de Herdershonden en de Molossers. Wat trekt hem daarin aan? Wat me aanspreekt in de Herdershonden, is dat deze echte hoeders zijn. Ze proberen een groep of het gezin bij elkaar te houden. De samenwerking tussen baas en hond is geweldig. Molossers zijn totaal anders. Zelfstandiger. Vaak zijn het honden die alleen werken, die de boel meer in de gaten houden en dat heeft ook zijn charme. Zij waken ter verdediging bij de kuddes en komen bij gevaar in actie. Niet alleen Herdershonden en Molossers vindt Evert aantrekkelijke honden: De Franse Bulldog en de Mopshond zijn eigenlijk kleine Molossers en verder vind ik de Spaniels en Retrievers ook leuke, vriendelijke honden.

Op dit moment is er bij Evert nog één hond in huis: Dwergschnauzer Vulco van Ahrensfield, een reu van vijf jaar. Hij is Nederlands Jeugdkampioen en Nederlands Kampioen. Een zeer vrolijk en vriendelijk hondje, dat stemmingen perfect aanvoelt.

'AFSCHEIDSSATION'

Vader en zoon Wieldraaijer hebben veel contact met elkaar. Eimer: We praten over van alles en nog wat, kijken samen naar een voetbalwedstrijd op tv of proberen – met wisselend succes – een lekkende kraan te vervangen. Wie Evert Wieldraaijer zegt, zegt Pinkstershow in Arnhem. Everts bijdrage aan het clubhuis van de KC Arnhem is al een aantal malen belicht en dat hij er heel erg trots op is, blijkt uit zijn kwalificatie: een clubhuis dat zijn weerga in Nederland niet kent.

Is het voor Eimer voetbal en honden, voor Evert is het dat ook, maar dan in omgekeerde volgorde: honden en voetbal. (Foto Hannie Warendorf).

Ik zie Evert in de showring altijd onberispelijk gekleed: een knap kostuum en een mooie stropdas in een perfecte knoop.

Bij Best-in-Show keuringen draagt hij vaak een rode vlinderstrik. Is hij ijdel? Evert: *Uiterlijk vind ik belangrijk. Het getuigt van respect tegenover de exposant. Omgekeerd verwacht ik hetzelfde.*

Een ietwat teer onderwerp is de nog niet zo lang geleden geïntroduceerde lijst met erekeurmeesters. Evert heeft daar een heldere mening over: *In wezen zie ik het als een soort 'afscheidstation'. Die keurmeesters mogen nog wel groepskeuringen doen of Best-in-Show keuringen, maar ze worden bijna nooit meer gevraagd. Volgens mijn informatie krijgt men dan een diploma. Ik zou een mooie speld toepasselijker vinden. Als men dan op een show komt, is zichtbaar dat iemand erekeurmeester is.*

Voorlopig voel ik mij nog niet aangesproken. Ik keur minder vaak dan vroeger en verre reizen beperk ik tot een minimum, maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Met andere woorden: ik blijf het keuren leuk vinden.

NIET LULLEN MAAR POETSEN

Evert, hoe zou je Eimer in een paar woorden willen karakteriseren? *Een rustig persoon die wel zijn eigen gang gaat. Hij kan goed met mensen omgaan.*

Evert is geboren in het noordoosten van Nederland en woont daarna een wezenlijk deel van zijn leven in Gelderland. Toch geeft Eimer zijn vader een echt Rotterdamse kwalificatie: *Niet lullen maar poetsen.*

Mijn inmiddels 'gevreemde' tien korte vragen stel ik ook aan Evert en Eimer. En hoewel de antwoorden ook kort moeten zijn, wordt daar wel een beetje mee gesjoemeld... ■